

Arrest

nr. 74 834 van 9 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 19 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 19 juni 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 7 juli 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas Volgens uw verklaringen bent u een Moslim afkomstig uit Novo Sarajevo. U woonde in een appartementsblok dat gedeeltelijk tot de Federatie van Moslims en Kroaten en gedeeltelijk tot de Republika Srpska behoorde. U bezit de Bosnische nationaliteit. Tijdens de oorlog in Bosnië verhuisde u

met uw ouders van uw geboorteplaats Gradacac (kanton Tuzla) naar Sarajevo. Tijdens de oorlog verloor u enkele vrienden. Omwille hiervan bent u getraumatiseerd. Sinds 1999 werd u in het ziekenhuis van Sarajevo opgevolgd voor uw trauma. In 2006 werd u via uw vriendin lid van de Sociaal Democratische Partij, SDP. Na de oorlog werkte u op verschillende plaatsen. Van 1999 tot 2001 werkte u in de keuken van een pizzeria. Daarna werkte u gedurende vier jaar als automechanieker. Daarnaast werkte u ook in de bouw. Van 2009 tot aan uw vertrek naar België werkte u als taxichauffeur. U kampte gedurende de hele tijd met een onveiligheidsgevoel. Wanneer u in Mostar op café zat tussen etnische Kroaten, mondten discussies tussen u en plaatselijke jongeren uit in vechtpartijen. Agenten van de politie maanden u dan aan te vertrekken. In december 2003 werd uw vriendin door enkele jongeren van haar telefoon beroofd. Uw vriend had de daders herkend en contacteerde de politie. Toen de politie kwam, waren de daders al gevlucht. De agenten beloofden de daders te gaan ondervragen. U vroeg om met de agenten mee te mogen gaan naar de woning van de daders. Dit werd u niet toegestaan. Woedend viel u de agenten aan. U werd door hen tegen de grond geslagen en kwam in een ziekenhuis terecht. U werd voor uw aanval op de agenten veroordeeld tot één maand cel. Andere problemen met de politie van de Federatie kende u niet. In uw buurt werd u af en toe in de weekends geslagen door dronken etnische Serviërs. U diende telkens klacht in bij de plaatselijke politie. U vertelde er dat u D(...), één van de aanvallers, kende. D(...) en de anderen werden meerdere malen gearresteerd en opgesloten. Na hun vrijlating bleef u problemen met hen hebben. Enkele keren werd u voor deze zaak als getuige naar de rechtbank opgeroepen. U ging niet steeds in op de oproeping omdat u ervan uitging dat de rechtbank corrupt was en dat de zaak op niets zou uitdraaien. In de zomer van 2006 parkeerde u uw wagen langs uw flat. U werd aangesproken door twee politieagenten van de Republika Srpska. Ze vroegen u wat u er deed en begonnen u zonder aanleiding te slaan en u uit te schelden. Ze maakten allusie op uw etnische afkomst. U meldde het voorval bij de plaatselijke politie van de Federatie maar kreeg er te horen dat ze niet bevoegd waren voor de politie van de Republika Srpska. U diende dezelfde avond klacht in bij de plaatselijke politie van Kula in de Republika Srpska. Uw klacht werd er niet genoteerd en u besloot de zaak zo te laten. Andere problemen kende u niet met de politie van de Republika Srpska. In 2008 ging u op vakantie naar de kust. U werd er omwille van uw afkomst in de plaatselijke discotheek geprovoceerd door plaatselijke jongeren. U kreeg een fles naar u toe gegooid. Aan het einde van de zomer van 2008 werd uw wagen gestolen. U meldde de diefstal bij de plaatselijke politie. Eén van de agenten van Servische afkomst stelde u voor eerst vijfduizend mark te betalen om uw wagen te zoeken. Omdat het een agent van de plaatselijke wijkpolitie was, besloot u nergens gewag te maken van dit incident. U kreeg door het voorval nog meer wantrouwen in de politie en het gerecht. Omwille van de algemene etnische spanningen, de incidenten met plaatselijke jongeren, uw onveiligheidsgevoel en het feit dat u niet volgens uw diploma werkte besloot u het land te verlaten. U wil niet naar Bosnië terugkeren omwille van de oorlog die u er had meegemaakt en omdat u bang bent dat er een nieuw gewapend conflict zou beginnen. U wachtte tot de visumplicht werd afgeschaft en vroeg een paspoort aan. U contacteerde enkele kennissen in Duitsland omdat u er wilde gaan werken en een nieuw leven opbouwen. Ergens in juni 2011 vertrok u met een bus vanuit Sarajevo naar Berlijn. Na zeven dagen illegaal in een restaurant te hebben gewerkt, besloot u dat het werk te zwaar was. U nam vanuit Duitsland contact met uw vriend B(...) in Antwerpen. Na een verblijf van tien dagen bij B(...) besloot u op 7 juli 2011 naar Brussel te komen om een asielaanvraag in te dienen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Bosnisch reispaspoort (d.d. 13 oktober 2010), uw identiteitskaart (d.d. 22 september 2010) en uw rijbewijs (d.d. 15 maart 2004).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er dient immers gewezen te worden op ernstige tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen, waardoor de kern van uw asielrelaas, i.e. uw problemen met medeburgers en met enkele agenten van de politie, elke geloofwaardigheid ontbeert. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk stelde nooit te zijn gearresteerd noch te hebben vastgezeten in de gevangenis/cel noch door een rechtbank te zijn veroordeeld (CGVS-vragenlijst, vragen 3.1; 3.2; 3.5; 3.8), verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u, naar aanleiding van een vechtpartij met enkele politieagenten in 2003, tot één maand cel zou zijn veroordeeld. U zat deze straf ook uit (CGVS, p. 7). Naast dit incident met de politie van de Federatie haalde u op het Commissariaat-generaal ook een incident aan met twee agenten van de Republika Srpska en een incident met een agent van de wijkpolitie. Zo beweerde u door twee agenten van de Republika Srpska te zijn geslagen en door een agent van de wijkpolitie onheus te zijn behandeld toen u de diefstal van uw wagen kwam melden (CGVS, p. 6; p. 10-11). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u nochtans uitdrukkelijk nooit problemen met uw autoriteiten te hebben gekend (CGVS-vragenlijst, vraag 3.8). Daarnaast haalde u op het Commissariaat-generaal ook nog verschillende incidenten met medeburgers aan. Zo zou u jarenlang tot aan uw vertrek door etnisch Servische

jongeren uit de buurt zijn geslagen. Ook zou u door etnische Kroaten op café zijn aangevallen en in een discotheek aan de kust een fles naar uw hoofd hebben geworpen gekregen. Deze incidenten zouden etnisch geïnspireerd zijn geweest (CGVS, p. 5-8). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u geen enkel gewag van dergelijke feiten en verklaarde u uitdrukkelijk dat u geen problemen met medeburgers kende (CGVS-vragenlijst, vraag 3.8). U beweerde van de door u aangehaalde incidenten documenten te bezitten, zoals gerechtelijke documenten en medische attesten. Gevraagd waarom u deze documenten niet had meegenomen ter staving van uw verklaringen stelde u enkel niet te hebben geweten dat dit nodig was (CGVS, p. 7). Ook stuurde u na uw gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkel stuk door, hoewel de vooropgestelde termijn van vijf dagen die u kreeg voor het doorsturen van documenten, reeds geruime tijd verstreken is (CGVS, p. 10). U heeft evenmin een plausibele verklaring meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Het geheel van bovengemaakte vaststellingen ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Zelfs al zou er enig geloof aan uw beweerde problemen gehecht kunnen worden, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u ingeroepen interpersoonlijke en gemeenrechtelijke feiten met plaatselijke Servische en Kroatische jongeren geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt wel degelijk dat de Bosnische autoriteiten naar aanleiding van uw problemen met enkele Serviërs optraden. Zo kon u meermaals klacht indienen bij de plaatselijke politie. Vervolgens stelde de politie een proces-verbaal op en werden de daders opgepakt en ondervraagd, waarna het tot een rechtszaak kwam. U werd door de rechtbank meermaals als getuige opgeroepen. U liet echter na om enkele keren te verschijnen omdat u de politie en het gerecht niet vertrouwde. Uiteindelijk werden de daders veroordeeld tot (korte) celstraffen (CGVS, p. 6-7). Bijgevolg kan niet zondermeer worden besloten tot een onwil tot het bieden van adequate bescherming door de aanwezige autoriteiten. Wat betreft uw aanvaren met enkele Kroatische heethoofden in een café in Mostar en in een discotheek aan de kust in 2008, dient te worden opgemerkt dat het lokale en occasionele incidenten betreft. Overigens kwam volgens uw verklaringen de politie in Mostar tussen om de gemoederen te bedaren en werd er een proces-verbaal opgesteld. U werd daarop aangeraden de plaats te verlaten (CGVS, p. 8). Het hebben van een onveilig gevoel in delen van Bosnië die door burgers van een andere etnische origine worden bewoond, geeft op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Met Moslim-medeburgers, in de meer homogene delen van de Federatie, verklaarde u nooit problemen te hebben gekend (CGVS, p. 8). In dit verband heeft u geenszins aannemelijk gemaakt waarom u zich niet elders binnen de Federatie zou kunnen vestigen om verdere problemen met enkele dronken Servische jongeren uit uw buurt te vermijden. De door u aangehaalde problemen blijken immers van louter lokale aard te zijn. Uw verklaring zich niet elders te kunnen vestigen omdat u inwoonde bij uw moeder en zelf een woning huren duur is, is een probleem van louter van economische aard die als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Wat betreft uw problemen met twee politieagenten van de Federatie, in december 2003, waarbij u door de agenten zwaar werd toegetakeld en in een ziekenhuis terecht kwam, dient te worden vastgesteld dat hun handelen voortvloeide uit uw aanval op de agenten (CGVS, p. 7). In dit verband dient te worden opgemerkt dat het handhaven van de openbare orde tot de taken van de politie gerekend wordt. Dat de politie een persoon aanpakt die hen belemmert bij het uitoefenen van hun functie en fysieke agressie tegen hen pleegt, kan dan ook niet zonder meer worden beschouwd als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Hoe dan ook kan gewezen worden dat, indien u meent onrechtmatig behandeld te worden door de Bosnische politie en meent dat uw rechten werden/worden geschonden, er in Bosnië meerdere mechanismen bestaan om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt ondermeer uit het feit dat de burger die een klacht over het optreden van de politie heeft terecht kan bij het Public Complaint Bureau. Deze dienst brengt de ingediende klachten over naar de zogenaamde PSU's (Professional Standards Units) die functioneren als interne onderzoekseenheden binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken van de beide entiteiten (Servische Republiek, Moslim-Kroatische Federatie) en in het Brcko District. Het Public Complaint Bureau superviseert tevens het door de PSU's gevoerde onderzoek. Het bestaan van deze units heeft ertoe geleid dat er standaardprocedures werden uitgewerkt om klachten in verband met politiewangedrag in te stellen en politiemensen te straffen. Deze PSU's werken wel degelijk en hun optreden heeft in het verleden al meermaals geleid tot een veroordeling van politiemensen. Voorts kan elke Bosniër met een klacht terecht bij de Ombudsman, die de mensenrechtensituatie in Bosnië-Herzegovina opvolgt. Ten slotte zijn er in Bosnië-Herzegovina verschillende NGO's actief die een belangrijke rol spelen bij het verdedigen van de mensenrechten. Zo

beschikt de NGO Vaša Prava BiH over een netwerk van zestien rechtsbijstandkantoren en zestig mobiele teams en verleent ze gratis rechtsbijstand. Haar activiteiten gaan van het publiceren van brochures tot het aanhangig maken van specifieke zaken bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Daarnaast speelt ook het Helsinki Committee for Human Rights in beide Bosnische deelentiteiten een sleutelrol. Ze doet dit door middel van het verspreiden van informatie, het aanklagen van wantoestanden, de publicatie van rapporten en het organiseren van debatten, en rechtsbijstand. Ik meen dan ook te kunnen stellen dat in Bosnië-Herzegovina anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. In het licht van deze informatie heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt waarom u het wangedrag van twee agenten uit de Republika Srpska, die hun bevoegdheden te buiten gingen, en het wangedrag van een wijkagent, die stelde dat de diefstal van uw wagen pas kon worden opgelost indien u hem een som geld zou betalen, niet zou hebben kunnen melden. U verklaarde enkel geen melding te hebben kunnen maken van dit incident omdat u niemand vertrouwde (CGVS, p. 10-11). Nochtans kan internationale bescherming slechts verkregen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. U opperde verder de mogelijkheid van een (nieuw) gewapend conflict in Bosnië (CGVS, p. 8-9). Dit is echter louter een vermoeden of speculatie van u dat geenszins stoelt op objectieve informatie en evenmin beantwoordt aan de actuele realiteit in uw land van herkomst. Wat betreft de door u aangehaalde psychische problemen dient tot slot te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u daadwerkelijk aan PTSD lijdt. U beweerde dat u sinds 1999 tot 2011 omwille van PTSD in Bosnië behandeld werd. U legde echter geen enkel medisch attest neer van uw jarenlange behandeling. U verklaarde enkel dat u alles thuis bij uw moeder had achtergelaten omdat u niet wist dat dergelijke stukken belangrijk waren (CGVS, p. 10). Gevraagd om deze documenten door te sturen, beloofde u eerst deze aan uw moeder te vragen. Even later wijzigde u uw verklaringen en stelde plots niets te kunnen opsturen omdat u thuis niets had liggen (CGVS, p. 10). Nochtans kan van iemand die meer dan tien jaar medisch opgevolgd is in zijn land van herkomst en medicatie nam redelijkerwijze verwacht worden dat hij schriftelijke bewijzen kan neerleggen. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat psycho-medische motieven op zich niet ressorteren onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan nog opgemerkt worden dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De door u neergelegde identiteitsdocumenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Na de voorwaarden voor een deugdelijke motivering te hebben overlopen en een passage te hebben geciteerd uit de bestreden beslissing waarin gewezen wordt op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal met betrekking tot zijn problemen met de autoriteiten, stelt verzoeker dat hij tijdens zijn relaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken bewust geen melding maakte van problemen met de politie en medeburgers uit angst om naar Bosnië-Herzegovina te worden teruggestuurd.

Met betrekking tot de overweging uit de bestreden beslissing omtrent het ontbreken van stavingsstukken over de aangehaalde incidenten geeft verzoeker toe dat hij niet precies weet waar deze documenten zich momenteel bevinden omdat zijn appartement door andere personen wordt bewoond en een termijn van vijf dagen te kort is om deze documenten te kunnen overhandigen.

Verzoeker merkt op dat hij aan een posttraumatische stressstoornis lijdt, die het gevolg is van levensbedreigende situaties en dewelke aanleiding geeft tot symptomen zoals herbeleving, vermijding van herinnering, emotionele uitschakeling, prikkelbaarheid en depressieve klachten. Verzoeker beweert dat hij aan de hand van medische documenten kan aantonen dat hij ingevolge de oorlog in Bosnië aan PTSS lijdt en dat hij alsnog zal trachten deze documenten over te maken. Verzoeker besluit dat de beslissing geen voldoende motivering bevat en dat deze moet worden vernietigd.

2.2. Vooraf wenst de Raad op te merken dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 juni 2011 de Schengenzone binnenkwam (stuk 13, Documenten, Bosnisch reispaspoort), maar slechts op 7 juli 2011 bij de Belgische overheden een asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde vooraf 7 dagen in een restaurant in Berlijn te hebben gewerkt en 10 dagen bij zijn vriend B. in Antwerpen te hebben verbleven (stuk 3, gehoorverslag CGVS 28/10/2011, p. 4). Dergelijk gedrag valt moeilijk te rijmen met een acute behoefte aan internationale bescherming.

2.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat er ernstige tegenstrijdigheden bestaan tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen met betrekking tot zijn problemen. Zo blijkt uit de beslissing dat verzoeker aanvankelijk stelde nooit problemen met de autoriteiten te hebben gekend, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij naar aanleiding van een vechtpartij met agenten tot een maand cel werd veroordeeld en incidenten beschreef met de politie van de Republika Sprska en de wijkpolitie. Daarnaast maakte verzoeker luidens de beslissing voor het eerst melding van problemen met medeburgers. Hoewel verzoeker aangaf dat hij zijn verklaringen met bewijsstukken zou ondersteunen, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker tot op heden geen enkel document overmaakte. De commissaris-generaal besluit op grond hiervan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is. Vervolgens wordt er in de beslissing op gewezen dat, zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaringen, verzoeker niet aantoont dat hij geen bescherming zou kunnen krijgen van de lokaal aanwezige autoriteiten. Zo leidt de commissaris-generaal uit verzoekers verklaringen af dat er door de autoriteiten wel werd opgetreden. Met betrekking tot het gevoel van onveiligheid waarmee verzoeker worstelt, wordt in de beslissing gesteld dat dit geen aanleiding geeft tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en dat verzoeker wat dit betreft over een intern vluchtalternatief beschikt door zich elders in meer homogeen samengestelde gebieden van de Federatie van Moslims en Kroaten te vestigen. Over de problemen van verzoeker in 2003, waarbij hij werd toegenakeld door agenten, stelt de commissaris-generaal dat deze het gevolg zijn van verzoekers aanval en dat er in Bosnië mogelijkheden bestaan om politieel wangedrag aan te kaarten waar verzoeker geen gebruik van heeft gemaakt. Aangaande de door verzoeker geopperde kans op een nieuw gewapend conflict in Bosnië, merkt de commissaris-generaal op dat dit niet beantwoordt aan de actuele realiteit in zijn land van herkomst. Ten slotte wordt omtrent verzoekers psychische problemen gesteld dat verzoeker hiervan geen enkel bewijs neerlegt en dat deze psycho-medische motieven niet vallen onder de toepassingsfeer van het Vluchtelingenverdrag of van de subsidiaire bescherming.

2.5. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. In het bijzonder kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk ontkende ooit gearresteerd of veroordeeld te zijn geweest en bevestigde nooit problemen met de autoriteiten te hebben gekend (stuk 10, Vragenlijst DVZ 07/07/2011, p. 2-3). Naar aanleiding van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoeker gewag van een handgemeen met de politie van de Federatie in 2003, waarvoor hij tot 1 maand gevangenisstraf werd veroordeeld, van een aanval vanwege agenten van de Republika Sprska in 2006 en van een poging tot passieve corruptie van een wijkagent (stuk 3, gehoorverslag CGVS 28/10/2011, pp. 5-6, 7-8, 10-11). De rechtvaardiging die verzoeker in zijn verzoekschrift opgeeft, met name dat hij zijn problemen met de autoriteiten bewust heeft verzwegen uit angst om naar Bosnië-Herzegovina te

worden teruggestuurd, kan niet worden aanvaard. Aangezien verzoeker de intentie heeft om op grond van zijn problemen internationale bescherming te krijgen, kan niet worden ingezien waarom hij deze problemen zou niet zou meedelen. Bovendien is het volstrekt onduidelijk hoe zijn stilzwijgen over deze problemen ertoe zou kunnen leiden dat hij niet zou worden gerepatrieerd. In elk geval kan op grond van het bewuste stilzwijgen van verzoeker onmogelijk worden aangetoond dat de bestreden beslissing een motiveringsgebrek vertoont wanneer zij louter vaststelt dat de opeenvolgende verklaringen van verzoeker op fundamentele wijze verschillen.

2.6. Noch aan het administratief dossier, noch aan het verzoekschrift werden bewijsstukken toegevoegd die het relaas van verzoeker ondersteunen. Verzoeker gaf trouwens zelf te kennen dat hij niet over bewijsstukken beschikt (stuk 3, gehoorverslag CGVS 28/10/2011, p. 10), waardoor zijn betoog dat hij niet precies weet waar de documenten zich momenteel bevinden volstrekt ongeloofwaardig overkomt. Bovendien merkt de Raad op dat de termijn van 5 dagen die door de dossierbehandelaar werd verleend om de documenten naar het Commissariaat-generaal door te faxen, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker zelfs ter terechtzitting deze stukken zou kunnen voorleggen wanneer hij aannemelijk kan maken dat ze niet eerder in bezit had. Ook uit verzoekers vrijblijvende aankondiging dat hij zijn psychische problemen met medische attesten zal aantonen, kan geen motiveringsgebrek worden afgeleid.

2.7. In zoverre verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing nastreeft, merkt de Raad op dat niet blijkt dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld en dat het hem niet aan essentiële elementen ontbreekt om de beslissing te bevestigen of te hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Er is bijgevolg geen reden om de beslissing overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) te vernietigen. De Raad stelt vast dat de beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN